

STRAH OB POGLEDU NA NEBO

Pisalo se je leto 2007 in s sestrama smo se kot že običajno potem, ko smo uredile stvari za šolo, odpravile na sprehod v bližnji gozd. Vreme je bilo jasno in prijetno, sonce je počasi izgubljalo svojo moč, listje je šelestelo pod nogami in rahel vetrič je majal drevesne krošnje. Vse je bilo kot v pravljici, naenkrat pa sem nekje v daljavi zaslišala strašen pok. Sprva sem mislila, da lovci opravljajo svojo dolžnost, kasneje pa sem spoznala, da je bil ta zvok grmenje, ki se je vse bolj približevalo. Kar naenkrat so oblaki »počili« in z neba se je ulil precej močan dež. V gozdu je vse delovalo še bolj strašno, zato nam ni preostalo drugega, kot do smo jo popihale naravnost proti domu.

Ko smo bile zopet na varnem in suhem, smo skozi okno opazovale dežne kaplje, ki so kar »vrole« iz neba. Sonce je že zašlo, zato je svoje nočno potovanje začejala Luna. Na okenski polici pa je bilo še vedno opaziti močne kaplje, katerih ropot se je slišal že od daleč. Ker sem ena tistih, ki jim deževno vreme nikakor ne pokvari razpoloženja, sem se tistega dne odločila, da se zgodaj odpravim v posteljo in medtem poslušam glas vodnih biserov, ki še vedno niso prenehali padati na zemljo.

Ko sem se zjutraj zbudila, sem ugotovila, da še zmeraj ni prenehalo deževati. Odpravila sem se v šolo, tokrat seveda z dežnikom! Zunaj je lilo kot iz škafa, kar pa me takrat sploh ni motilo, saj sem vedela, da le tako pri uri športne vzgoje ne bomo telovadili na igrišču, kajti športna mi ne diši ravno najbolj.

Pouk se je zaradi otožnega vremena vlekel kot jara kača, zato sem komaj čakala, da je odbil šolski zvonec. Odpravila sem se proti domu.

Kot je pri nas doma že v navadi, smo tudi tokrat med kosilom spremljali televizijska poročila.

»Zopet grozovite novice o prometnih nesrečah in vojnah« sem si mislila. »Kaj novinarji ne znajo povedati nič dobrega?« Poročila sem poslušala le z enim ušesom, vendar me je zadnja novica zelo hitro dvignila k zavesti.

»Pravkar smo v studio prejeli zaskrbljujoče slike naraščanja rek in vodostajev po vsej Sloveniji. Menda bi naj močne celodnevne padavine močno prizadele rečne bregove, zato so številna gospodinjstva v veliki nevarnosti. Vse gasilske enote na ogroženih območjih so že v polni pripravljenosti, da čim prej evakuirajo ljudi, ki jim grozi nevarnost. Največje težave so na Štajerskem in Gorenjskem, vremenoslovci pa ocenjujejo, da najhuje šele prihaja ...« je poročala novinarka na televizijskem zaslonu.

Vsi za mizo smo obstali in se globoko zamislili. Nadaljevanje popoldneva smo preživeli na toplem, zvečer pa smo zopet radovedno spremljali dnevne novice.

Tokratno stanje je bilo še veliko hujše, saj so na televiziji prikazovali grozovite poplave v občini Železniki na Gorenjskem. Deroča voda, ki je že krepko prestopila svoje bregove, je s sabo odnašala avtomobile, drevesa, dele hiš in zalila je nizkoležeče kletne prostore. Ljudje so delovali prestrašeno, hkrati pa tudi povsem nemočno. Gasilci so se trudili po svojih najboljših močeh, saj so želeli pomagati čim več družinam. Najbolj me je razžalostil nedolžen otroški jok, ki ga je snemalec ujel v svoj objektiv. Ob pogledu skozi okno sem opazila, da se razmere tudi pri nas še vedno niso umirile. S strahom, kaj bo naslednji dan, sem se odpravila spat, vendar se dolgo časa nisem mogla povsem prepustiti spancu, saj me je spreletaval srh ob misli na uboge ljudi, ki so se takrat spopadali z naravo, ki nam bo sčasoma vrnila vse slabo za to, kar ji povzročamo.

Naslednjega jutra sem že navse zgodaj čutila, da nekaj ni v redu. Zazrla sem se skozi balkonsko okno in na drugi strani ceste opazila ogromno jezero, ki se je vse bolj približevalo. Kmalu sem ugotovila, da je tudi naša Ložnica prestopila rečne bregove, kar me je še bolj prestrašilo. Skrbelo me je tudi dejstvo, da se nebo še vedno ni zjokalo do konca. Odpravila sem se v šolo.

Po koncu pouka sem opazila, da je koooooončno le prenehalo deževati in z največjim veseljem sem dežnik pospravila v torbo. Vsa navdušena sem prispela domov, toda pri poročilih sem spoznala, da se je kljub koncu padavin nočna mora za tiste, ki so se nahajali na prizadetih območjih, šele začela.

Naš kraj sicer ni utrpel večjih posledic, le travniki so bili polni precej neuporabne krme za živali. Ogromne fizične in tudi psihične posledice pa je neurje pustilo za ljudi na Gorenjskem. Takrat so ljudje iz vse države stopili skupaj, saj so vedeli, da jim lahko le tako uspe.

Posledice neurja so/smo odpravljali kar nekaj časa, vendar je nesreča zagotovo pustila neizbrisen pečat. Če ne drugje, v spominu ljudi, ki so se spopadli z grozovito škodo. Še danes me je ob deževni vremenski napovedi strah zazreti se v črne oblake na nebu.

Monika Rakun, 8. a
Mentorica: Marija Kronovšek
OŠ Polzela, Polzela 10, 3313 Polzela
Kategorija: 4
Izpostava: Celje